

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 613: Bát Nhã Của Quán Môn, Xả Nhẫn Của Hành Môn, Là Pháp Môn Thiết Yếu Để Học Đạo

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 052)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Bát Nhã thuộc Quán môn, Xả và Nhẫn thuộc Hành môn, là những pháp môn thiết yếu để học Đạo.】

Cho nên lần này giảng “Kinh Kim Cang”, tôi cũng giảng rất hoan hỷ. Tại vì sao? Đối với mọi người quả thực là rất cần thiết. Thật đấy, không có trí huệ thì không thể giải quyết được vấn đề. “Quán” chính là quan niệm, cách nghĩ và cách nhìn của chúng ta mà không có trí huệ thì không được! Không có trí huệ thì nghĩ sai rồi, nhìn sai rồi. Trong hành môn thì chính là phải bỏ thí, phải nhẫn nhục. Lục Độ cũng vậy, Thập Đại Nguyên Vương của Bồ tát Phổ Hiền cũng vậy, nếu rời khỏi “Bồ Thí” và “Nhẫn Nhục” thì một nguyên cũng chẳng thể thành công, đều là giả cả. Ngày ngày niệm “Lễ kính chư Phật, xưng tán Như Lai”, dầu có gào rách cả cổ họng cũng uống công, chẳng có ích gì! Nếu có thể hạ thủ công phu ở chỗ bỏ thí và nhẫn nhục, thì mười nguyên này tự nhiên sẽ khác đi; khi bạn nghe đến, niệm đến, thì những cảm ứng và phản ứng khởi sinh trong tâm quý vị tự nhiên sẽ khác biệt. Nó có tác dụng khai phát, quả thực có công đức, có lợi ích. Cho nên, “Xả” (Bồ thí) và “Nhẫn” là cội rễ lớn lao của Hành môn.

Tôi học Phật, thành thực mà nói, quả thực là được lợi ích nhờ ngay từ lúc khởi đầu đã nắm bắt được phương pháp này, đây là do Đại sư Chương Gia truyền dạy cho tôi. Năm tôi hai mươi sáu tuổi, tiên sinh Phương Đông Mỹ đã giới thiệu Phật pháp cho tôi, tôi mới biết Phật pháp là tốt; trước kia vốn cho rằng Phật pháp là mê tín, căn bản không thể tiếp cận, đến lúc đó mới hay trong kinh Phật chứa đựng những thứ trân quý nhất thế gian. Thầy Phương giới thiệu cho tôi rằng: “Học Phật mới là sự hưởng thụ cao nhất của nhân sinh”. Tôi nghe xong những lời này, mới bắt đầu lui tới các chùa miếu. Mục đích lui tới chùa

miếu để làm gì? Để tìm kinh Phật. Đài Loan vào thời bấy giờ, kinh Phật vô cùng hiếm hoi, bên ngoài mua không được, cho nên chỉ có thể vào trong chùa mượn kinh Phật, mượn để đọc, mượn để chép lại. Tôi tiếp xúc với kinh điển chừng khoảng một tháng, đây là vận khí của tôi rất tốt, liền quen biết được Đại sư Chương Gia, thọ nhận sự chỉ giáo của ngài.

Ngày đầu tiên gặp mặt ngài, tôi đã hỏi ngài một câu hỏi, điều này tôi đã kể rất nhiều lần, có không ít đồng tu đã biết, các đồng tu mới đến thì chưa được nghe, nên tôi nói thêm vài lần, ấn tượng trong tâm trí của quý vị sẽ sâu đậm hơn một chút, có chỗ lợi ích. Ngày đầu tiên gặp mặt, tôi liền thỉnh giáo Đại sư rằng: “Con biết Phật giáo là tốt, nhưng có phương pháp nào giúp con thâm nhập vào được ngay lập tức không?”. Tôi thỉnh giáo ngài vấn đề này, ngài nhìn tôi, nhìn suốt nửa tiếng đồng hồ, mới nói ra một chữ: “Có!”. Nói xong chữ này, ngài lại không nói gì nữa. Dừng lại đại khái khoảng mười lăm phút, ngài mới nói với tôi sáu chữ: “Nhìn cho thấu, buông cho xuống”. Cho nên vừa mới bước vào cửa Phật, tôi liền hạ thủ công phu ở ngay chỗ này, Đại sư Chương Gia đã truyền thọ pháp này cho tôi. “Nhìn thấu, buông xả”, nghe qua cũng không khó hiểu. Tôi tiếp tục thỉnh giáo ngài: “Bắt tay vào từ đâu ạ?”. Ngài cách khoảng mười mấy phút, liền nói hai chữ: “Bồ thí”.

Ấn tượng ngày hôm đó vô cùng sâu sắc, vĩnh viễn không bao giờ quên. Ngày đầu tiên gặp mặt, ngồi cùng với ngài đại khái khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ, chỉ nói chừng ấy câu. Quý vị xem, toàn bộ thần thái của Đại sư đều như đang ở trong định, oai nghi ấy khiến người ta sinh tâm tôn kính, vô cùng điềm đạm vững chãi, đi đứng nằm ngồi đều ở trong định. Chúng tôi từ trước đến nay chưa từng thấy qua người nào như vậy, cho nên đối với ngài tự nhiên khởi sinh tâm cung kính. Khi tôi cáo từ ra về, ngài tiễn tôi ra đến tận cổng lớn, vỗ vai tôi bảo: “Hôm nay tôi nói với anh sáu chữ, anh hãy thực hành cho tốt trong sáu năm nhé”. Thế là tôi thật sự nghe lời, thật sự đi học bồ thí, khó xả cũng xả, cứ từ từ mà xả. Xả suốt sáu năm, chỉ còn lại bộ quần áo để thay giặt, một cái chăn đắp, ngoài ra chẳng còn thứ gì, xả sạch sành sanh, xả trọn vẹn. Quả đúng như lời ngài đoán trước, ròng rã sáu năm đã xả sạch không còn gì.

Xả sạch rồi, đạt được cái gì? Đạt được một chút trí huệ, tâm rất thanh tịnh, đối với tất cả sự lý đều rất tường minh, lại có một số chuyện dường như có thể biết trước được, một, hai tháng sau có chuyện gì xảy ra dường như đều biết cả. Xả, xả thì sẽ được; không xả, bạn sẽ không được gì. Lúc bấy giờ Đại sư dạy cho tôi phương pháp này, tôi dám đi làm, kỳ thực mà nói cũng là nhờ đắc lực từ

cuốn “Liễu Phàm Tứ Huán”. “Liễu Phàm Tứ Huán” tôi đã đọc không ít lần, thấu hiểu nhân quả báo ứng. Một ngụm nước, một miếng ăn thấy đều do tiền định, hễ trong mạng có thì cứ việc xả, xả rồi nó sẽ lại đến; trong mạng không có, thì dù có mong cầu thế nào cũng chẳng cầu được, tôi minh bạch đạo lý này. Cho nên có người hỏi: “Anh xả sạch hết thấy, ngày mai lấy gì ăn?”. Tôi bảo: “Ngày mai vẫn chưa đến, gấp gấp làm chi? Không cần phải khởi vọng tưởng đó”. Thế nhưng từ trước tới nay tôi chưa từng bị chết đói ngày nào, ngày ngày ăn uống cũng không tẻ, chỗ ở cũng rất tốt, công phu tu học của tôi chưa từng gián đoạn. Hãy tin sâu vào nghiệp nhân quả báo!